

Jak jsem kradl ryby

Alena a Ondřej Fischerovi

To vám byl zase jednou den na táboře. Dohráli jsme právě etapu táborové hry, dobře se najedli a vedoucí vyhlásili dvě hodiny osobního volna. Bylo mi tehdy asi 10 roků. Bylo horko, že vosy se vůbec neodvážily vystrčit nos z hnízda, a sluníčko pražilo, jako by chtělo z lesa vyrobit dřevěné uhlí. Co dělat v takovém vedru? Táhlo mě to k vodě... jenže co u vody na Jívové? Tam se dá jen tak ráchat v potoce a brouzdat se a to mě nebavilo. Dostali jsme proto s kamarády báječný nápad! Vždyť kousek od tábora je pstruží tůň! Co takhle vzít můj rybářský prut a jít ulovit pár pstruhů k večeři? To by bylo bezva! Představte si ten obdiv, tu slávu, kdybychom donesli do tábora dva tři macaté pstruhy k večeři... vyvalené oči, pochvala vedoucích, obdiv přítomných dam, prestiž, zápis v knize rekordů, místo sojového guláše pravá zvěřina... hm... hmmm... „Hoši, jdeme!“ Popadli jsme udici, chleba z kuchyně, dvě žízaly z hnojiště a vypařili se z tábora jako pára nad hrncem. Ani nás moc netrápilo, že nemáme rybářský lístek. K čemu ten lístek na ryby vlastně je? Na háček se nedá napíchnout, ryby nepřiláká. Chvíli jsme nad tím dumali, ale to už jsme byli u pstruží tůně. Ve vodě se proháněli dva velcí pstruzi, dobrých třicet centimetrů velcí, a závodili, kdo pochytá nejvíc jepic, které se nad vodou rojily. Bleskově jsme rozbalili náčiní, Tomáš s Michalem vytáhli svoje pytláčky, já udici, nastražili žízaly a nahodili. To byl nervák! Co chvíli se pstruh přiblížil k návnadě a my napětím ani nedýchali. Sice pstruzi měli víc chuť na jepice než na žízaly, ale to nic neubíralo dramatičnosti chvíle.

Ale dramatičnost teprve začínala! Náhle se na protějším břehu objevilo cosi zeleného a vyřítilo se na nás. Zelená příšera! Pomóc! A má kloubouk a pušku! „Vy pacholci, co tady pytláčíte!“ zahřměla Zelená příšera a prodírala se mlázím směrem k nám. Žádná příšera, to hajný Metelka, myslivec a porybný revíru v jedné osobě! Už byl skoro u břehu. Za dalších deset vteřin přebrodí potok. Tak na to tedy čekat nebudeme! „Průšvih, mizíme!“ vykřikl Tomáš, zahodil pytláčku, vyskočil a s ohnivou čarou za patami zmizel. Ani já na nic nečekal, popadl udici a vyrazil směr tábor. V běhu jsem dokonce stíhal namotávat vlasce, a to takovou rychlostí, až se kouřilo z navijáku! Jenže jak už to tak bývá, nakonec nějaká drobná chybka zhatí i nejlepší plán. A ta moje chybka se jmenovala maliny u cesty. Ne že bych se s porybným v patách chtěl zastavovat na malinách. Ale za mnou vlajících ještě dobrých pět metrů vlasce i s háčkem a žízalou na ně mělo chuť a samozřejmě se do malin zamotalo. Poing! Pevný vlasce na štiky a pstruhy se napjal, zapružil a najednou jsem se válel na zemi. Zrada! Zoufale jsem škubal vlascem, který se víc a víc zamotával do malin. To je můj jediný háček! Už bylo slyšet, jak se porybný brodí přes potok. Už mě skoro má! Nechat tu udici? Sebere mi ji! Nechat se chytit? Ještě horší! Nůž. Nůž! Kde mám nůž? Tady! Bleskově jsem vlasce přerízl a s bezháčkovou udicí pokračoval ve zběsilém úprku do tábora. Co teď? Musíme se schovat. Kůlnička na dříví! Tam nás nikdo hledat nebude! Oběhli jsme chatu, zapadli do kůlničky, zabarikádovali dveře, schovali se za vééélkou hromadu dřeva a ani nedýchali.

Dus, dus! Těžké boty doběhly do tábora. „Neběželi tady nějakí uličníci?!? Viděl jsem je pytláčit u potoka!“ hřměl hlas porybného. „Né, tady nikdo neběžel,“ odpovídal strýček Szkuta, který dělal vedoucího. Ani nelhal, protože nás skutečně neviděl přibíhat, pač byl předtím v chatě. „Hm,“ odfrkl si porybný Metelka a nervózně se procházel po táboře. Do stanů nakoukl, do chatky, a pořád nějak nebyl spokojen. To už jsem s dechem opravdu nevydržel a musel se konečně nadechnout. A sotva jsem to udělal, zašimralo mě něco v nose. Co to je? Né, to né! Seno. A dřevo. A dřevotoč! Alergie! Hé, héé, hepčík!

Tak, a teď vás nechám hádat, jak to dopadlo. Nebo mi to můžete klidně namalovat. A jaké z tohoto příběhu plyne poučení? Ono na každého jednou dojde. Třeba né hned, ale nakonec každá špatnost, podvod, krádež (protože chytat ryby bez lístku je vlastně krádež), lhaní a tak podobně nakonec vyjde najevo. Ne nadarmo se říká, že lež má krátké nohy. Sice s nimi dovede pěkně hbitě mrskat, ale nakonec ji pravda vždycky doběhne. Říká to i Pán Ježíš: Lukáš 8:17 Nic není skrytého, co jednou nebude zjeveno, a nic utajeného, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo. Tak jsem se tehdy poučil, že je lepší dělat věci hned správně, abych za ně pak nemusel stydět.